

sió catequística), o les col·leccions de cromos de la xocolata Juncosa.

Joan Vicens, director de la col·lecció, assegura que el seu fons es complementa amb el del Museu de la Juguina de Catalunya de Figueres, ja que el centre ganxo recopila la juguina fabricada a l'Estat, i això vol dir, en definitiva, la indústria d'origen valencià centralitzada en les dues grans empreses del sector, Borràs i Payà. Per la seva banda, Tomàs Pla, que actualment compra nines per tal d'arrodonir el fons, explica que es va introduir en el col·leccionisme de joguines a través de la seva passió ferroviària. D'això fa vint anys. La seva col·lecció és per al visitant un pont obert cap als somnis de la infantesa. Recuperem-los.

Moisés de Pablo

Quedar-se a casa

Saber que, si és cert que vivim en una societat de masses, també ho és que ens ha tocat viure en una època en què quasi tots els actes reivindicatius són cosa de minories deu fer que no ens estranyi que passin coses com que, tot i l'oposició generalitzada a la línia d'alta tensió de les Gavarres, no s'hagi pogut fer mai una manifestació amb més d'uns centenars escassos de persones. Ara fa uns dies, vaig veure pels carrers de la Bisbal dinou veïns del Puig Ventós i de Cruïlles que es manifestaven perquè s'oposen a l'abocador de Vacamorta. Duïen una pancarta on deien que eren només dinou i especificaven que, justament gràcies a què no arribaven a vint, no els calia cap permís especial per manifestar-se. Com a argücia legal jo diria que està prou bé, però, si deixem de banda la llei i pensem en quanta gent estava de debò disposada a sortir al carrer, de seguida ens posarem d'acord a dir que possiblement molt poca. I, no obstant això, a tot estirar en quatre o cinc setmanes, aquells que s'oposen a aquest abocador han recollit més de quatre mil signatures de gent de la zona. Però, tots ho sabem, una cosa és signar -o votar, o opinar- i una altra molt diferent fer alguna cosa més que no sigui quedar-se a casa.

Arribats a aquest punt, molts d'aquells de l'última generació antifrancista es planyen cada cop que constaten el grau de desmobilització a què hem arribat. M'ho deia Maruja Torres no fa pas tant. També ho comenta més d'un cop a les seves columnes. Escric tot això unes setmanes després que més d'un diari hagi publicat alguns articles comentant el fracàs de la campanya de posar l'adhesiu *Cat de Catalunya* al cotxe. Ha estat així: ens agradi o no. Encara que molts sabem que també hauria estat un fracàs una campanya en sentit contrari. L'avantatge, però, de ser el que aguanta la paella pel mànec és que es pot amagar sempre la mà emmascarada mentre s'assenyalen les mans emmascarades de tots aquells que han gosat acostar-s'hi. Posar-nos a discutir ara sobre qui té dret a tenir el mànec no ens portaria enlloc. El que ens hauria de preocupar és per què, llevat d'alguns moments puntuals o d'alguns períodes històrics molt determinats, a la gent no ens queda cap ganes de mobilitzar-nos.

Xavier Cortadellas

La passió per la pintura

Fins al 14 de gener del 2001 s'ha presentat al Museu d'Història de la Ciutat de Girona la mostra *Corominas: els anys pintats. Retrospectiva 1967-2000*, una exposició plantejada com una revisió lliure i molt àmplia de la trajectòria artística d'un dels pintors més destacats en l'escena gironina dels darrers 30 anys.

Entre les primeres pintures que, des d'un punt de vista cronològic, trobem en l'exposició, en destaca una del 1968 que porta per títol *Sabates*; aquesta obra constitueix un primerenc homenatge a Van Gogh, mestre del color, però al mateix temps ja s'hi troba el germen del que serà més característic

Corominas: fragment d'*El ram etern* (1989).

al llarg de la carrera de Quim Corominas: en el fons gestual i colorístic d'aquest quadre s'endevina una pintura abstracta i expressiva que ràpidament deixarà aquest espai marginal per anar ensenyorint-se, de forma absoluta a partir dels anys 80, de tota la superfície del quadre. En aquesta evolució cap a una pintura del gest i del color els referents de l'artista ja seran molt més propers, tal i com ens ho assenyalava el fet que l'exposició s'obre i acompanya amb un únic text que no és altre que una citació de Motherwell: l'expressionisme abstracte i la seva *Action Painting* constituïran el marc referencial a partir del qual la pintura de Corominas creixerà i mutarà amb el pas dels anys.

I de fet és justament Motherwell qui millor anticipa en aquesta citació el que ha estat la trajectòria